

Derhos er i § 35 foreslaaet en Bestemmelse om, at Pakhuslejen forhøjes med 50 pCt. for Varer, der have henligget over 6 Maaneder i Toldpakhuset, hvorved — samtidig med, at der er taget Hensyn til Muligheden af Varernes Forsendelse i uberigtiget Stand inden for et rimeligt Tidsrum — den nu saavel ved Provinstoldsteder som i København til Ulempe for den ordinære Trafik ofte benyttede Fremgangsmaade, at lade Varer blive henliggende i ufornoden lang Tid i Toldpakhusene, formentlig vil blive betydelig hæmmet.

I øvrigt ere de enkelte Paragrafer i det væsentlige overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Lov af 4. Juli 1863.

De foreslaaede Bestemmelser om Pakhusleje ere, med Undtagelse at Bestemmelsen i § 35, i det væsentlige overensstemmende med Folketingets og Landstingets Forslag.

Kapitel III.

Andre Bestemmelser.

§ 37.

Ved Indførsel fra og Udførsel til Udlandet ere Varemottagere og Vareafsendere, saavel for toldfri som for toldpligtige Varers Vedkommende, forpligtede til at meddele Toldvæsenet Oplysning om de ind- og udførte Varers Art og Mængde, det Sted, hvor de ere indkøbte eller hvortil de ere solgte, samt for de udførte Varer tillige Oplysning om, hvor vidt disse ere af dansk eller fremmed Oprindelse. Toldbestyrelsen lader udarbejde og offentliggøre de til Paabudets Gennemførelse fornødne nærmere Bestemmelser, herunder ogsaa om Anmeldelsesblanketternes Form og Indhold.

Afgivelse af urigtige eller mangelfulde Oplysninger straffes med Bøder fra 5 til 200 Kroner. Sagen behandles som offentlig Politisag, og Bøden tilfalder Statskassen.

Allerede i Følge de nu gældende Bestemmelser skal der ved Indførsel og søværts Udførsel gives „nøjagtig speciel Angivelse“ angaaende Varernes Art og Mængde, men de herom givne Paabuds Overholdelse svækkes ved, at der mangler Straffebestemmelser overfor dem, der sidde Paabudet overhørigt. Trods det betydelige og bekostelige Arbejde, der til Stadighed anvendes paa det handelsstatistiske Materiales Tilvejebringelse og Bearbejdelse, lader dette derfor paa flere Punkter meget tilbage at ønske i Paalidelighed, og Nyttens af de tilvejebragte Oplysninger forringes derved saavel for Almenheden som for den enkelte. Da der nu ikke under de givne Forhold kan naas længere ad administrativ Vej end sket, maa man anse det for nødvendigt, at der bliver tilvejebragt en udtrykkelig Lovbestemmelse, der under Bødestraf for de givne Paabuds Oversiddelse muliggør det for Administrationen at fremtvinge Afgivelse